

Poznań, dn. 29 kwietnia 2014 r.

Prof. dr hab. Iwona Chrzanowska

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

**Opinia dotycząca wznowienia postępowania w sprawie
przewodu doktorskiego
dr hab. Pawła Czarneckiego
przeprowadzonego w Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie, 2004 r.**

W oparciu o dokumentację przesłaną mi przez Dyrektora Biura Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów datowaną na dzień 19 marca 2014 r., a także dosłany wykaz dokumentów datowany na 23 kwietnia 2014 r. (data stempla pocztowego 24.04.2014 r.) oraz dokumenty, które otrzymałam drogą mailową w dn. 28 kwietnia 2014 z BCK ds. Stopni i Tytułów przedstawiam poniższa opinię.

1. Informacje ogólne:

Nazwa jednostki: Chrześcijańska Akademia Teologiczna w Warszawie

Tytuł rozprawy doktorskiej: *Geneza, przebieg i skutki rozłamu w Starokatolickim Kościele Mariawitów w Polsce w roku 1935*

Imię i nazwisko doktoranta: Paweł Stanisław Czarnecki

Imię i nazwisko promotora: ks. bp prof. dr hab. Wiktor Wysoczański

Imiona i nazwiska recenzentów: ks. prof. dr hab. Michał Czajkowski, prof. dr hab. Karol Karski

2. Ocena przebiegu przewodu doktorskiego:

Chrześcijańska Akademia Teologiczna w Warszawie miała formalne i merytoryczne kompetencje do przeprowadzenia przewodu doktorskiego Pana Pawła Czarneckiego. Specjalność naukowa promotora była zgodna z tematem rozprawy. Prawidłowy i trafny był dobór recenzentów rozprawy. Przygotowane recenzje rozprawy były wystarczająco wnikliwe.

Przebieg postępowania nie budzi zastrzeżeń. 27.04 2003 r. mgr Paweł Stanisław Czarnecki zwrócił się do Senatu CHAT w Warszawie z prośbą o otwarcie przewodu doktorskiego i zatwierdzenie tytułu rozprawy: *Geneza, przebieg i skutki rozłamu w Starokatolickim Kościele Mariawitów w roku 1935. Studium historyczno-teologiczne*. Dokumentacja przebiegu postępowania zawiera 2 opinie: prof. dr hab. Karola Karskiego, ks. prof. dr hab. Michała Czajkowskiego dotyczące otwarcia przewodu doktorskiego oraz opinię

Wpłynęło dnia 2014-05-05
Nr BCK 1-org 49/12

ks. bp prof. dr hab. Wiktora Wysoczańskiego o przygotowywanej rozprawie doktorskiej mgr P. S. Czarneckiego.

W dn. 2.07.2003 r. Komisja ds. przewodów doktorskich w składzie: przewodniczący – prof. dr hab. K. Karski, członkowie: ks. abp prof. dr hab. Jeremiasz Jan Anchimiuk, ks. prof. dr hab. Bogusław Milerski, prof. dr hab. Bogusław Widła poparła prośbę Pana Pawła S. Czarneckiego i rekomendowała otwarcie przewodu doktorskiego, proponując na promotora ks. bp prof. dr hab. Wiktora Wysoczańskiego.

Senat CHAT w dn. 3.07.2003 r. poparł wniosek i osobę proponowanego promotora. Rozdano 12 kart do głosowania, oddano 12 głosów na – tak.

W dn. 31.03.2004 r. Komisja ds. przewodów doktorskich wyznaczyła recenzentów ukończonej rozprawy doktorskiej Pana P. S. Czarneckiego, w osobach wyżej wskazanych. W dn. 1.04.2004 r. Senat CHAT w jednomyślnym głosowaniu (16 rozdanych kart, 16 głosów – za) zaakceptował osoby Recenzentów. Wyznaczeni zostali członkowie komisji egzaminów doktorskich. W dokumentacji znajdują się protokoły z egzaminów z wynikami pozytywnymi.

W dn. 25.05 2004 r. Komisja ds. przewodów doktorskich CHAT po zapoznaniu się z pozytywnymi recenzjami dysertacji rekomenduje Senatowi CHAT wniosek o przyjęcie rozprawy i dopuszczenie jej do publicznej obrony. W dn. 3.06.2004 r. w głosowaniu tajnym przyjęto rozprawę doktorską i dopuszczono Kandydata do jej obrony. W treść dokumentacji wkradł się jednak błąd. Jak wynika z zapisu rozdano 12 kart, zebrano 12, 11 głosów było – za, 2 – wstrzymujące się i 0 głosów – przeciw, co wskazuje na 13 oddanych głosów a nie 12. Sądzę jednak, że jest to błąd drukarski. Głosowanie Senatu CHAT było pozytywne przeważającą większością głosów.

Przygotowane recenzje nie budzą wątpliwości, co do pozytywnej konkluzji. Pojawiają się uwagi, ale Recenzenci w konkluzjach formułują wnioski o dopuszczenie Kandydata do dalszych etapów postępowania.

W dn. 17.06.2004 r. odbyła się publiczna obrona pracy doktorskiej Pana Pawła S. Czarneckiego. Kandydatowi zadano 7 pytań, zadający pytania byli usatysfakcjonowani odpowiedziami. W głosowaniu nad przyjęciem publicznej obrony Pana P. S. Czarneckiego rozdano 14 kart do głosowania, zebrano 14. Głosów „za przyjęciem” oddano 12, „wstrzymujących się” - 2 głosy, „przeciwko” - 1 głos. Ponownie zatem arytmetyka się nie zgadza, co nie ma wpływu na stwierdzenie, iż zdecydowaną większością głosów Senat CHAT przyjął publiczną obronę. W efekcie zarządzonego głosowania nad uchwałą o nadanie stopnia doktora nauk humanistycznych w zakresie teologii historycznej Panu P. S. Czarneckiemu rozdano 14 kart do głosowania, zebrano 14. Głosów „za” oddano 12, „wstrzymujących się” -

2 głosy, „przeciwko” - 1 głos (ponownie nie zgadzają się liczebności). Nie zmienia to faktu, iż zdecydowaną większością głosów nadano Panu P. S. Czarneckiemu stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w dziedzinie teologia.

3. Opinia dotycząca spełnienia warunku zawartego w art. 13 ust. 1 Ustawy z dn. 14 marca 2003 r. o Stopniach Naukowych i Tytule Naukowym, zgodnie z którym: *rozprawa doktorska, przygotowywana pod opieką promotora, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub artystycznego oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej, a także umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej.*

W dostarczonej dokumentacji znajduje się pismo Pana Marka Wrońskiego wnioskującego o wznowienie postępowania w sprawie przewodu doktorskiego dr. hab. Pawła Czarneckiego. Podstawą wniosku jest stwierdzenie *naruszenia prawa autorskiego oraz dobrych obyczajów naukowych*. Wnioskujący stwierdza, że praca doktorska Pana Pawła Stanisława Czarneckiego powstała w znacznej części w oparciu o dwa teksty wcześniejszych książek: *Mariawityzm. Studium historyczne*, Stanisława Rybaka, LEGE, Warszawa 1992 i *Rozłam w łonie Starokatolickiego Kościoła Mariawitów w 1935 roku*, Krzysztofa Łojka, Wydawca Europejskie Kolegium Edukacji, Warszawa 2001.

Odnosząc się do kryterium określonego w ust. 1, art. 13 Ustawy z dn. 14 marca 2003 r. o Stopniach Naukowych i Tytule Naukowym opinia dotyczyć ma dwóch kwestii: *oryginalności problemu naukowego oraz wiedzy teoretycznej* Autora dysertacji doktorskiej *Geneza, rozwój i skutki rozłamu w Starokatolickim Kościele Mariawitów w Polsce w roku 1935*.

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że dołączona do dokumentacji dysertacja doktorska Pana P. S. Czarneckiego ma nieco inny tytuł niż zawarty w treści pisma Pana M. Wrońskiego: *Geneza, rozwój i skutki rozłamu w Starokatolickim Kościele Mariawitów w roku 1935. Studium teologiczno-historyczne*. Tytuł ten pojawiał się na początkowych etapach postępowania, był podstawą wszczęcia przewodu doktorskiego, musiał jednak ulec zmianie w jego trakcie, gdyż dostarczony egzemplarz dysertacji, obie recenzje, a także dyplom doktora nauk humanistycznych w zakresie teologii odnoszą się już do tytułu: *Geneza, rozwój i skutki rozłamu w Starokatolickim Kościele Mariawitów w Polsce w roku 1935*. W dokumentacji przewodu nie ma informacji o formalnej akceptacji zmiany tytułu.

Odnosząc się do kryterium *oryginalności problemu naukowego* w pracy doktorskiej Pana P. S. Czarneckiego analizie, zgodnie z treścią *Wniosku*, należy poddać treść dysertacji doktorskiej i dwóch publikacji książkowych.

Porównanie zawartości treściowej dysertacji doktorskiej Pana Pawła S. Czarneckiego i publikacji Pana Stanisława Rybaka, *Mariawityzm. Studium historyczne*, LEGE, Warszawa 1992, w kontekście kryterium zawartego w art. 13., ust. 1 Ustawy z 14 marca 2003 r.

W swojej dysertacji doktorskiej Pan Paweł Stanisław Czarnecki zawiera szereg fragmentów identycznych z treścią publikacji Stanisława Rybaka, *Mariawityzm. Studium historyczne*, LEGE, Warszawa 1992 (publikacja ta znajduje się w wykazie bibliograficznym dysertacji). Taki sam jest styl i język narracji analiz historycznych. Z uwagi na zróżnicowany charakter podobieństw, a dla większej czytelności, przedstawię je w zestawieniu tabelarycznym.

Dysertacja Pana P. S. Czarneckiego	Publikacja Pana S. Rybaka, 1992, <i>Mariawityzm...</i> (na podstawie kserokopii dołączonej przez BCK ds. Stopni i Tytułów)
Analogia w warstwie językowej opracowań P. S. Czarneckiego i S. Rybaka (dotyczy obszerniejszych fragmentów)	
s. 27-52	s. 17-50
s. 61-84	s. 52-80
s. 89-93	s. 82-88
s. 106-108	s. 90-92
<p>Zgodność treści obejmuje część rozdziału I., podrozdziały: 1.3., 1.4 niemal w całości, a także wcześniejsze i późniejsze krótsze fragmenty pracy Pana P. S. Czarneckiego. <u>Identyczne w treści i narracji analizy historycznej są całe fragmenty dysertacji z zawartością książki S. Rybaka, 1992, <i>Mariawityzm...</i></u> Należy jednak zauważyć, że P. S. Czarnecki mimo identyczności tekstu w warstwie językowej powołuje się na źródła, których nie ma w pracy S. Rybaka. Są to źródła wcześniejsze niż publikacja S. Rybaka.</p> <p>Fragmenty mają najczęściej identyczną treść, czasami nieznacznie zmieniono warstwę językową wypowiedzi, co nie ma wpływu na sens informacji. Treści „zapożyczone” przeplatane są akapitami, których nie odnajduje się w publikacji S. Rybaka.</p>	
Analogie w warstwie językowej ww. opracowań, gdy P. S. Czarnecki <u>nie powołuje się</u> na publikację S. Rybaka, ani żadną inną lub też wykorzystuje tekst publikacji S. Rybaka wraz z zapożyczeniem zawartych w pracy źródeł i wyjaśnień zamieszczonych w przypisach	
s. 16 akapit 1	s. 10 akapit 2
s. 18 akapit 2, 3	s. 10 akapit 6, 7
s. 19 akapit 3	s. 12 akapit 4
s. 21 akapit 1	s. 13 akapit 3, 4, 5

s. 33 akapit 3	s. 23 akapit 2, 3
s. 34 akapit 2	s. 24 akapit 2, 3
s. 35 akapit 2, 3, 4	s. 26 akapit 1, 2, 3; s. 27 część akapitu 2 i akapit 3
s. 36 akapit 3, 4	s. 29 akapit 4; s. 30 akapit 2, 3
s. 41 ostatni akapit kończący się na s. 42	s. 35 akapit 3
s. 43 akapit 2	s. 36 akapit 3
s. 48-49 akapit między stronami	s. 41 akapit 2
s. 50 akapit 1, 2	s. 41-42 (akapit 2)
s. 52 akapit 3, 4	s. 44-45
s. 59 akapit 4	s. 50 akapit 3, 4
s. 61 akapit 2, 3	s. 52 akapit 2, 3
s. 62 akapit 2	s. 54 akapit 1, 2
s. 63 akapit 1, 3	s. 54 akapit 4, 6
s. 64 akapit 3 i 4 z identycznym źródłem	s. 56 akapit 1, 2
s. 65 akapit 1, 2 z identycznym źródłem, 3	s. 56, akapit 3, 4; s. 57 akapit 1, 2, 3
s. 66 akapit 1	s. 57 akapit 4, 5 zawierający źródło pominięte u P. S. Czarnieckiego (J. Sawicki, 1935, s.5)
s. 66 akapit 3, 4	s. 57 koniec strony i s. 58 akapit 1
s. 67 akapit 1, 2	s. 58 akapit 2, 3, 4
s. 67 koniec strony i s. 68 akapit 1, 2, 3 z identycznym źródłem	s. 58 akapit 5, s. 59 akapit 1, 2, 3
s. 69 akapit 1, 2, 3, 4	s. 59 akapit 4, 5, 6; s. 60 akapit 1, 2, 3, 4
s. 70 akapit 1, 2 z identycznym źródłem, 3 z identycznym źródłem, 4	s. 60 akapit 5, 6, 7; s. 61 akapit 2
s. 71 akapit 2, 3	s. 61 akapit 2, 3
s. 72 część akapitu 2, cały 3	s. 63 akapit 2, 4
s. 72 akapit 4	s. 64 akapit 2
s. 73 akapit 1, 2, 3	s. 64 akapit 2, 3
s. 74 akapit 1	s. 66 akapit 1
s. 75 akapit 2, 3, niemal cały 4	s. 68 akapit 2, 3, 4; s. 69 akapit 1, 2
s. 76 akapit 1 z identycznym wyjaśnieniem w przypisie, 2, 3	s. 69 akapit 3; s. 70 akapit 1, 2
s. 77 akapit 2, 3	s. 70 akapit 5, 6; s. 71 akapit 1
s. 78 akapit 1, 2 niemal w całości	s. 72 akapit 2, 3, 4, 5
s. 79 akapit 1, 2	s. 73 akapit 2, 3, 4, 5; s. 74 akapit 1, 2

s. 80 akapit 2, 3, 4	s. 74 akapit 2, 3, 4
s. 81 akapit 3, 4	s. 76 akapit 4, 5, 6
s. 82 akapit 2, 3; s. 83 akapit 1 z identycznym źródłem, 2, 3, 4	s. 78 akapit 3, 4, 5, 6, 7; s. 79 akapit 1, 2,
s. 85 akapit 4 z identycznym źródłem	s. 80 akapit 6, 7
s. 89 akapit 3, 4 z identycznym wyjaśnieniem w przypisie	s. 81 akapit 1, 2, 3, 4, 5
s. 90 akapit 4	s. 86 akapit 2, 3
s. 91 akapit 2 w znacznej części	s. 86 akapit 4, 5
s. 92 akapit 1 z identycznym źródłem, 2 z identycznym źródłem	s. 87 akapit 1, 2, 3, 4; s. 88 akapit 2
s. 106 początek strony, akapit 2, 3	s. 90 akapit 6; s. 91 akapit 1, 2, 3,
s. 107 akapit 1 z identycznym źródłem, 2, 3	s. 91 akapit 4, 5, 6, 7; s. 92 akapit 1, 2, 4,
s. 108 akapit 1 z identycznymi źródłami	s. 92 akapit 6
Przypisy	
Zdarza się, że w dysertacji, tekście podstawowym, znajdują się treści zawarte w przypisach publikacji S. Rybaka np.:	
przypis 52	zawarto treść ze s. 20
przypis 119	zawarto treść ze s. 80
Błędnie wskazany nr s. ze źródła S. Rybak np.:	
przypis 53 – wskazano s. 51	powinno być s. 21
przypis 71 – wskazano s. 67	powinno być s. 36
przypis 109 – wskazano s. 24	powinno być s. 64
Identyczność treści przypisów „wyjaśniających” np.:	
przypis 60	przypis 15
przypis 98	przypis 30
przypis 112	przypis 44
przypis 210	przypis 68
Istniejące w dysertacji Pana P. S. Czarnieckiego powołania na źródło S. Rybak, 1992, <i>Mariawityzm ...</i>	
s. 15	s. 9-10
s. 22	s. 10-13
s. 24	s. 10-13
s. 41	s. 67
s. 81	s. 76
s. 143	s. 84
s. 145	s. 84-85

s. 147	s. 85
s. 154	s. 89
s. 202	s. 116
s. 206 i 209	s. 107
s. 211	s. 121
s. 214	s. 121-122
s. 217	s. 127-129
Powołanie na S. Rybak, 1992, <i>Mariawityzm...</i> z błędnym wskazaniem nr s. źródła np.:	
s. 31	Podana s. 51 zamiast s. 21
s. 74	Podana s. 24 zamiast 64
Powołania na źródło S. Rybaka, zawarte w dysertacji Pana P. S. Czarneckiego, <u>dotyczą zatem ok. 20 stron</u> Jego pracy	

Podsumowując tę część analiz. Dysertacja doktorska Pana Pawła Stanisława Czarneckiego, w jej części dotyczącej rozdziału I. zwłaszcza podrozdziałów 1.3. i 1.4., w warstwie językowej, stylu narracji podejmowanych analiz historycznych jest bliźniaczo podobna do treści publikacji Pana Stanisława Rybaka *Mariawityzm. Studium historyczne*, LEGE, Warszawa 1992. Po lekturze obu prac pojawia się przeświadczenie czytania tej samej pozycji.

Pan Paweł Stanisław Czarnecki powołuje się na publikację Pana Stanisława Rybaka, tak w tekście podstawowym, wskazując na skorzystanie z ok. 20 stron Jego publikacji, jak i w bibliografii. Niemniej przeprowadzona analiza upoważnia do wniosku, że wykorzystano (nie tylko w sensie strukturalnym, ale również treściowym) znacznie większą część pracy Pana Stanisława Rybaka.

Warto podkreślić, że Pan Paweł Stanisław Czarnecki w swojej dysertacji (rozdział I) podaje źródła, których nie przywołuje Pan Stanisław Rybak (w całej pracy Pana S. Rybak, powołań na źródła jest bardzo mało, ale nie jest to kwestia, która ma być w tym postępowaniu rozważana). Dochodzi jednak również do zapożyczeń treści wraz z źródłami i/lub wyjaśnieniami zawartymi w przypisach publikacji Pana S. Rybaka.

Pojawia się zatem wątpliwość co do *oryginalności naukowej* rozwiązywanego problemu podjętego przez Pana P. S. Czarneckiego we wspomnianym fragmencie pracy. Zrozumiałe jest, że analizy historyczne związane są z określoną chronologią wydarzeń, stąd analizy zawarte w różnych pracach mogą być zbieżne, co do historycznych faktów.

Zaskakuje jednak, w lekturze obu prac, identyczność sformułowań, taki sam język narracji, styl wypowiedzi. Jest to styl bardzo charakterystyczny. Jak wskazuje jeden z Recenzentów dysertacji „miejscami zbyt ozdobny”, a w innym fragmencie pisze: „*Styl rozprawy jest trochę pokrętny, zdania są czasem urwane, niedokończone. (...) Są liczne powtórzenia (...)*” (rec. Ks. prof. zw. dr hab. Michała Czajkowskiego). Drugi z Recenzentów wskazuje z kolei, iż: „*poszczególnym elementom tytułu pracy odpowiadają rozdziały: drugi (geneza rozłamu), trzeci (przebieg rozłamu) i czwarty (skutki rozłamu). Na rozdziałach tych powinna więc być skupiona szczególna uwaga, objętościowo powinny być one obszerniejsze od rozdziału pierwszego, którego główne zadanie winno się było sprowadzać do syntetycznego ukazania najważniejszych faktów z pierwszego etapu dziejów mariawityzmu (1893-1921), faktów pozwalających lepiej zrozumieć etap drugi związany z nowinkarską działalnością abpa Kowalskiego. Okazuje się jednak, że niemal jedną trzecią całego tekstu pracy (72 strony) stanowi właśnie rozdział pierwszy (...)*” (z rec. prof. dr hab. Karola Karskiego).

To właśnie rozdział I. (obejmujący s. 14-87 na 230 s. bez wykazu skrótów, bibliografii i aneksów), wykazuje bardzo wiele podobieństw do analiz, tak dotyczących zakresu, jak i uszczegółowienia prezentowanych wydarzeń, a również wspomianej już warstwy stylistycznej, sposobu narracji, jest „bliźniaczo” podobny do tekstu publikacji S. Rybaka, *Mariawityzm. Studium historyczne*, LEGE, Warszawa 1992.

Druga część analiz dotyczy identyczności prac Pana Pawła Stanisława Czarneckiego i Pana Krzysztofa Łojka.

Rozdział II. w dużej (zdecydowanej) części, a także rozdział III. do podrozdziału 3.4., rozdział IV. niemal w całości są identyczne z treścią publikacji Krzysztofa Łojka, *Rozłam w łonie Starokatolickiego Kościoła Mariawitów w 1935 roku (studium historyczne)*, Europejskie Kolegium Edukacji, Warszawa 2001, ISBN 83-89884-79-8. Analogie dotyczą treści obu rozpraw, tożsamości źródeł, treści przypisów nie tylko w nocie bibliograficznej, ale i sensie, dosłowności dopowiedzeń, wyjaśnień w nich zawartych.

Analogiczna jest nie tylko treść, ale również tytuły podrozdziałów obu prac np.: 2.2. *Institucja małżeństw mistycznych*, 2.3. *Kapłaństwo sióstr zakonnych*, 2.4. *Kapłaństwo powszechne*, 2.5. *Skutki reform*, 4.2. *Organizacja Kościoła* i publikacji K. Łojka: 1.3.1. *Institucja małżeństw „mistycznych”*, 1.3.2. *Kapłaństwo sióstr zakonnych*, 1.3.3. *Kapłaństwo powszechne*, rozdział II. *Skutki reform*, 4.2.4. *Organizacja Kościoła*. Nie tyle identyczne w warstwie językowej, co zakresowo i treściowo tożsame, są inne części pracy doktorskiej i publikacji Krzysztofa Łojka, np. w dysertacji doktorskiej pojawia się podrozdział: 2.5.2

Proces płocki arcybiskupa Jana [Marii Michała] Kowalskiego, a w publikacji K. Ł.: 2.3. *Proces „płocki” przeciwko arcybiskupowi Janowi Marii Michałowi Kowalskiemu*; w dysertacji: 3.1. *Wydarzenia jubileuszowe dwudziestopięciolecia biskupstwa Jana [Marii Michała] Kowalskiego*, a u K. Ł.: 3.1. *Jubileusz 25 – lecia biskupstwa Jana Marii Michała Kowalskiego*; w dysertacji: 3. 2. *Złożenie arcybiskupa Kowalskiego ze stanowiska „Minister Generalis” Starokatolickiego Kościoła Mariawitów*, a w publikacji K. Ł.: 3.2. *Złożenie arcybiskupa Kowalskiego ze stanowiska Naczelnego Kierownika Starokatolickiego Kościoła Mariawitów*; w dysertacji: 4.1.2. *Ludowe – Kapłaństwo powszechne*, a w publikacji K. Ł.: 4.2.2. *Kapłaństwo powszechne „ludowe”*.

Z treści dokumentacji przesłanej przez Biuro Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów z dnia 24 kwietnia 2014 r., a także drogą mailową na mój adres w dniu 28 kwietnia 2014 r. wynika jednak, że:

- ✓ Europejskie Kolegium Edukacji – spółka cywilna, wydawca publikacji Pana Krzysztofa Łojka, została zarejestrowana w 2006 r. (stosowne zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, potwierdzone notarialnie za zgodność z oryginałem), tym samym publikacja Pana K. Łojka nie mogła być opublikowana przez Wydawcę Europejskie Kolegium Edukacji w roku 2001, przed momentem jego utworzenia, co potwierdza w piśmie skierowanym do Sekretarza CK prof. dr hab. Huberta Izdebskiego współzałożyciel i wspólnik ww. spółki cywilnej Wojciech Słomski. Informuje jednocześnie, w innym dokumencie, że publikacja powyższa została wydana w roku 2007 (pismo skierowane w dn. 28.04. 2014 r. do Sekretarza CK prof. dr hab. Huberta Izdebskiego, przez Pana Wojciecha Słomskiego, współzałożyciela EKE), a nie w 2001. Rok 2001 jako data wydania powyższej publikacji został wpisany błędnie i nie został skorygowany.
- ✓ Z kolei z treści pisma skierowanego przez Kierownika Katedry Filozofii Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania w Warszawie prof. zw. dr hab. Wojciecha Słomskiego, do Sekretarza CK prof. dr hab. Huberta Izdebskiego w dn. 17.04.2014, którego scan otrzymałam drogą elektroniczną z BCK w dniu 28 kwietnia 2014 r. wynika, że prof. zw. dr hab. Wojciech Słomski przekazał obu Panom: Pawłowi Stanisławowi Czarneckiemu i Krzysztofowi Łojce zgromadzone przez siebie, te same materiały źródłowe, nie informując ich wzajemnie o tym fakcie, które następnie, jak oświadcza, zostały przez nich wykorzystane niezależnie do stworzenia, w pierwszym przypadku dysertacji doktorskiej, w drugim publikacji książki. Jednocześnie prof. W. Słomski nie

rościł i nie rości sobie do ww. materiałów żadnych praw. Twierdzi, że zostały wykorzystane za Jego zgodą.

W kontekście powyższego, a w przedmiotowej sprawie istotne jest to, że materiał zawarty w dysertacji doktorskiej Pana Pawła S. Czarneckiego był z pewnością wcześniejszym niż publikacja Pana K. Łojka. Nie zmienia to faktu, że poczyniona analiza tekstów wskazuje jednoznacznie nie tylko na zbieżność źródeł, na których pracowano. Ewentualne rozstrzygnięcie powyższej kwestii, nie ma związku z niniejszym postępowaniem, powinno jednak stać się przedmiotem osobnych ustaleń.

W świetle dostarczonej mi dokumentacji, w moim przekonaniu, nie ma podstaw uznania, że Pan P. S. Czarnecki wykorzystał w swojej dysertacji doktorskiej publikację Pana K. Łojka. Jeśli to Pan K. Łojek dokonał plagiatu pracy Pana P. S. Czarneckiego, to należałoby wszcząć postępowanie także w Jego sprawie, tylko do kogo, skoro w bazie OPI nie ma informacji, gdzie Pan K. Łojek uzyskał habilitację? Niezależnie od wszystkiego i ta sprawa powinna trafić co najmniej do Komisji Etyki przy MNiSW.

Odnosząc się do drugiego, z kryteriów zawartych w ust. 1. Art. 13 Ustawy z dn. 14 marca 2003 r. - *wiedzy teoretycznej* Kandydata, nie ma podstaw do podważania wiedzy teoretycznej Pana P. S. Czarneckiego. Po pierwsze z uwagi, iż sama dysertacja uzyskała pozytywne opinie, merytorycznie kompetentnych Recenzentów. Po drugie Pan P. S. Czarnecki zdał, w procedurze postępowania, z wynikiem pozytywnym, egzaminy z: eklezjologii i filozofii. Po trzecie - udzielił satysfakcjonujących odpowiedzi na postawione podczas publicznej obrony pytania.

Konkluzja.

Nie ma formalnych zastrzeżeń do przebiegu postępowania o nadanie stopnia naukowego doktora nauk humanistycznych w zakresie teologii Panu Pawłowi Stanisławowi Czarneckiemu. Dotyczy to: możliwości przeprowadzenia postępowania przez Chrześcijańską Akademię Teologiczną w Warszawie, kompetencji promotora rozprawy doktorskiej, kompetencji Recenzentów, recenzji rozprawy, kolejności etapów postępowania, jednoznaczności głosowań na poszczególnych etapach postępowania.

Nie ma formalnych podstaw dla kwestionowania wiedzy teoretycznej Pana Pawła Stanisława Czarneckiego w zakresie reprezentowanej przez niego dyscypliny. Dysertacja została pozytywnie oceniona przez dwóch merytorycznie kompetentnych Recenzentów. Wiedza teoretyczna Pana P. S. Czarneckiego była również weryfikowana w procedurze o nadanie stopnia naukowego doktora (pozytywny wynik egzaminów doktorskich z:

ekleziologii i filozofii, satysfakcjonujące odpowiedzi na pytania zadawane podczas publicznej obrony).

Dysertacja doktorska nie spełnia jednak, przynajmniej w odniesieniu do znacznej jej części (ok. 1/3 opracowania) warunku zawartego w art. 13., ust. 1 Ustawy z dn. 14 marca 2003 r. dotyczącego wymaganej oryginalności problemu naukowego.

Podstawą sformułowanej opinii są niebudzące wątpliwości podobieństwa w rozdziale I. (podrozdział 1.3. i 1.4.) dysertacji doktorskiej Pana Pawła S. Czarneckiego i publikacji Pana Stanisława Rybaka, *Mariawityzm. Studium historyczne*, LEGE, Warszawa 1992.

Doszło, w moim przekonaniu, do naruszenia własności intelektualnej Pana Stanisława Rybaka (poprzez wykorzystanie znacznych fragmentów – dosłownych w sformułowaniach językowych Jego pracy), we wszystkich tych przypadkach, gdy nie odniesiono się do materiału źródłowego, chronologicznie wcześniejszego. Fakt, że Pan Paweł S. Czarnecki przywołuje ww. publikację w bibliografii dysertacji, a także w niektórych przypadkach w przypisach tekstu podstawowego (powołując się na ok. 20 stron publikacji Pana S. Rybaka), nie ma wpływu na inny fakt, iż w znacznie większej liczbie przypadków tego nie czyni, włączając do swojej pracy nie tylko tekst, ale również znajdujące się w nim przypisy bibliograficzne i w formie dopowiedzeń/wyjaśnień.

W tym kontekście uzasadnione jest stwierdzenie, że wskazane fragmenty dysertacji nie spełniają warunku mówiącego o *oryginalności rozwiązania problemu naukowego*, którą to należy przypisać publikacji Pana S. Rybaka (jako chronologicznie wcześniejszej). Z przeprowadzonej analizy wynika zatem, że doszło do: *dosłownego zapożyczenia z cudzego dzieła, podanego jako oryginalne i własne* (*Słownik Języka Polskiego*, red. naukowy M. Szymczak, WN PWN, Warszawa 1999, s. 653).

Uzasadnione wydaje się zatem wznowienie postępowania z uwagi na niespełnienie kryterium zawartego w art. 13., ust. 1. Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Stopniach Naukowych i Tytule Naukowym, które stanowi, iż: *rozprawa doktorska, przygotowywana pod opieką promotora, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub artystycznego oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej, a także umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej*.

